

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in
četrti četrtek meseca.
Ako je ta dan praznik, izide
dan poprej. Cena mu je 1 K
44 h na leto. Na Nemško 1 K
70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Uprav-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 11.

V Ljubljani, dne 11. junija 1903.

Leto I.

Srcu Jezusovemu.

Božje, milostno Sree,
K Tebi dvigamo roké,
Vsak prisega izmed nas
Ti zvestobo večni čas:
Čuvaj nas v ljubezni Svoji —
Mi smo Tvoji, mi smo Tvoji!

Božje, milostno Sree,
Ti odpusti nam dolge!
Glej, iz greha smo in zmot
K Tebi našli pravo pot.
Čuvaj nas v ljubezni Svoji —
Mi smo Tvoji, mi smo Tvoji!

Božje, milostno Sree,
Naših duš sladke želje,
Čuj svetá besni vihar,
Bodi, bodi naš krmar . . .
Čuvaj nas v ljubezni Svoji —
Mi smo Tvoji, mi smo Tvoji!

Božje, milostno Sree,
V naše se ozri gorje:
Skozi revo in bridkost
Vodi v večno nas radost!
Čuvaj nas v ljubezni Svoji —
Mi smo Tvoji, mi smo Tvoji!

M. O.

Kraljestvo Srca Jezusovega.

(Namen, od sv. očeta priporočen v molitev za mesec junij.)

I.

Pridi k nam Tvoje kraljestvo!

Vsak dan večkrat izrekamo te kratke sicer, pa velepomembne besede, ki nam jih je naš Gospod sam položil na jezik: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“

Ali si pri tem kaj mislimo? Mnogokrat, žal, zdrzne naš jezik mimo te tako imenitne prošnje, ne da bi si pri tem kaj mislili. Mnogi pa najbrže kljub svoji dobri volji ne vedo prav, kaj naj si mislijo. In vendar je stvar prav preprosta. Pridi k nam tvoje kraljestvo! To hoče reči: Da bi Bog med nami (na zemlji) kraljeval! To je prvi pomen. Drugi pa je posledica prvega: Da bi tudi mi z Bogom vred (v nebesih) kraljevali! Pravimo: posledica prvega. Če se bo namreč prvo zgodilo, bo drugo samo ob sebi prišlo.

Torej: Da bi Bog med nami kraljeval! Ta kratka beseda obsega v sebi ves namen prihoda našega Boga na zemljo, zato je prišel med nas, in zato se je zaprl ter biva že dvatisoč let neprestano v tabernaklju...

Med kraljestvom božjim pa in med kraljestvom božjega nasprotnika, satana in z njim združenega sveta, je neprenehajen boj na zemlji. Sedaj se nagiba zmaga bolj na to, sedaj na ono stran. Ravno v naših dneh, se zdi, da so sovražniki križa Kristusovega in kraljestva božjega močno na vrhu. Iz vsega javnega življenja so Boga naravnost izgnali. Na drugem mestu poročamo, da so samo v par letih blizu 30.000 ljudi odtrgali od kraljestva božjega, sv. cerkve, in s tem iztrgali Srcu Jezusovemu. In tisti, ki so ostali v cerkvi, kakšni kristjani so! Moderna „omikana“ družba neče nič vedeti o Jezusu, o Mariji, o kakih zapovedih in zakramentih. Koliko jih je še med takó imenovanimi „omikanci“, ki bi še živo verovali in verske dolžnosti vestno izpolnili! Nekaj jih je še v vsakem mestu; toda kako malo je to število v primeri z drugimi, ki so vero in vse, kar je verskega, vrgli med staro šaro! In število vernih očitno gine od leta do leta! Novi rod se vzgaja v verski brezbržnosti ali se napaja celó s sovraštvom do vsega božjega in cerkvenega. To je neutajljiva resnica: odpad od Kristusa napreduje

z vsakim letom. Naš svet je ponosen na svoje prednosti, na svoje iznajdbe in pridobitve na vseh poljih človeškega znanja in méni, da Boga ne potrebuje. Države same in tisti, ki so jim na čelu, na vso moč pospešujejo ta odpad od Boga. Državniki vestno skrbé, da v vsi javnosti: v zbornicah, v uradih, v šolah, v vojašnicah itd. ni nobenega znamenja krščanstva. In po tem visokem zgledu se ravna tudi drugi, se ravna vsi tisti, ki hočejo pred svetom kaj veljati: živé in — umirajo brez Boga.

Vse to gleda in opazuje Jezusovo Srcé iz tabernaklja z veliko bridkostjo...

Gotovo pa je, da kjer ni Boga, ondi tudi ni božjega blagoslova. Zato pa vidimo, kako vladajo poleg vsega napredka na svetu nemir in nezadovoljnost, krivice in sovrašstva. Kako razjedajo ljudstvo narodnostni prepripi! Naša država od samih prepripi ne more nikamor naprej. Tako zmedenih razmer ni zlepa kje, kakor pri nas. Pa nočejo in nočejo izprevideti, kje je temu vzrok in kje pomoč zoper to neznosno zmešnjavo.

O, ko bi se hotele države in narodi zbirati okrog zastave Kristusove, ko bi se kraljestva uklonila in podvrgla kraljestvu Kristusovemu in njegovega božjega Srca, kako bi se razmere, ki jih vsa diplomatska modrost in prekanjenost ne more urediti, brž izboljšale, kako bi mir zopet zavladal po zemlji! O tem nam priča sledeči skoro nevrjetni in vendar zgodovinsko resnični slučaj.

Bilo je preteklo leto 1902 v južno-ameriški republiki Kolumbiji. Vladalo je veliko razburjenje po državi, vihar revolucije je bučal po njej. V pristaniščih so bile že pripravljene vojne ladije tujih držav, da bi se vmešale v domači razpor; bila je velika nevarnost za neodvisnost republike.

V teh razmerah je meseca aprila bogotski nadškof Bernard Herrera Restrepo v posebnem pastirskem listu pozval Kolumbijane, naj bi se v ta namen, da se vrne zopet mir v deželo, cel narod posvetil Jezusovemu Srcu in napravil obljubo, da hoče presv. Srcu v čast pozidati novo cerkev. Ob koncu svojega lista se je nadškof obrnil do vlade, naj tudi ona kaj v ta namen stori.

In vlada se je lepo odzvala pozivu nadškofovemu. 18. maja je izdal predsednik republike Marroquin sledeči znameniti odlok: Clen 1. Vlada napravi v imenu svojem in celega naroda od preč. nadškofa predlagano

obljubo, da hoče cerkev Jezusovega Srca hitro postaviti. — Člen 2. V ta namen naj se v sporazumu s cerkveno oblastjo pa na državne stroške napravi meseca junija cerkvena svečanost in božja pot k cerkvi Jezusovega Srca. Ondi naj bo pridiga in darovanje za novo cerkev. — Člen 3. Vlada bo k tej slavnosti povabila vse državne uradnike in vse, katerim je na srcu mir v domovini. — Člen 4. Minister za notranje zadeve bo pozval deželne predsednike posameznih provincij, naj po vseh večjih mestih in kolikor mogoče mnogih krajih napravijo enake slovesnosti, kakor v glavnem mestu in naj zbirajo darove za dovršitev cerkve. — Člen 5. Minister za notranje zadeve se bo o vsem, o čemur govori ta dekret, sporazumel s prečastitim nadškofom. — Dano v Bogoti, 18. maja 1902. Podpisi predsednika in republike vseh ministrov.

Odločena svečanost se je obhajala 22. junija z vsem sijajem. Vsi cerkveni dostojanstveniki in visoki državni uradniki so bili pričujoči. Nadškof je s prižnice bral posvečenje, predsednik republike in vsi navzoči so govorili za njim:

„Jezus, kralj kraljev in gospod vladarjev, glej pred Seboj svoje ljudstvo, ki ga toliko ljubiš in po očetovsko zanj skrbiš! Polni hvaležnosti za Tvoje dobrote in Tvoje posebno varstvo, s katerim ga čuvaš, prihajamo pred Te ob tej svečani priliki, da se Ti poklonimo v molitvi in ljubezni, ki smo Ti jo dolžni iz toliko ozirov.

Prešinjeni od krščanskega duha, ki preveva našo ustavo, katera priznava sv. katoliško vero kot bistven del našega družabnega reda, prihajamo danes v imenu kolumbijskega naroda, da se s posebno obljubo posvetimo Tvojemu presv. Srcu.

Blagovoli, o presveto Srce, vsprejeti to narodovo obljubo kot izraz ljubezni in hvaležnosti kolumbijskega naroda! Sprejmi ga v svoje posebno varstvo! Uplivaj Ti na njegove postave, vodi njegovo politiko, podpiraj njegove krščanske naprave, da nam bo dano uživati dragoceni dar miru. Ne dovoli, da bi se naš narod kedaj ločil od Tebe, ali da bi kedaj nehal Te oficijelno (službeno, uradno) pred ljudmi izpoznavati, da ga bosta tudi Ti in Tvoj Oče, ki je v nebesih nekdanj spoznala za svojega.

Blagoslovi naše ljudstvo, našo republiko in njene zastopnike, našo cerkev in njene pastirje, celo sv. cerkev in njenega poglavarja, in dodeli, da čem prej pride dan Tvojega zmagooslavja nad vsemi narodi v čast Tvojemu božjemu Srcu!“

Tako se je glasilo posvečenje.

To je bilo meseca maja in junija. In nekaj tednov potem se je popolno izpolnilo to, kar je bil glavni namen te svečanosti in tega posvečenja: Zaželeni mir se je zopet povrnil v Kolumbijo. Meščanska vojska se je končala, uporniki so se pod častnimi pogoji udali, ladije tujih držav so se vrstile domu. Poročila o tej obhajani svečanosti in posvečenju in pa o povrnjenem miru so skoro istočasno prišla v Evropo. —

To je dogodek, ki se je izvršil l. 1902. Kdor pozna le kolikaj, kaki nazori in kake razmere vladajo v modernem svetu, med svetnimi mogočnjaki, se mu zdi, ko to bere, da je to kaka lepa bajka iz davnih davnih časov ali iz devete dežele. Naše vlade pač dekretirajo vse mogoče reči, da bi pa kedaj Boga v misel vzele, odredile cerkvene slovesnosti, da bi pri Jezusovem Srcu pomoči iskale v tolikih zmedah in težavah, s katerimi se imajo boriti, to jim izdaleka na misel ne pride, to se jim zdi abotno. Zato pa je tako! In vendar Bog bi pomagal, Jezusovo Srce bi se usmililo, ko bi hoteli priznati njegovo nadoblast, se pred njim ponižati in pri njem pomoči iskati. — Vse to gleda sv. oče s svojega visokega pozorišča in boli ga njegovo očetovsko srce, videčega, kako ljudstva tavajo po temi in le tja nečejo priti, kjer jim je obljubljena gotova pomoč. Kako pa šele boli to ravnanje Srce Jezusovo, ki ponuja svojo pomoč, svojo luč in milost, ljudje pa nečejo nič vedeti nič slišati o njem! „Otroke sem vzgojil, oni pa so me zaničevali. Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene in moje ljudstvo me ne razume!“ tako in podobno toži Gospod.

Prav je in potrebno, če tudi preprosti bravci nekoliko spoznate, kake razmere vladajo v svetu, kako je svet Bogu silno odtujen in se le še vedno bolj odtuja. Iz tega izprevidite, kako potrebno je moliti, moliti ne samo za svoje domače in časne potrebe, da bi se po sreči obra-

čale, za zdravje, za srečo pri živini in na polju, ampak tudi za skupne velike potrebe krščanstva, za kraljestvo božje na zemlji. „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice!“, velja prav posebno o molitvi. Če vidite, kako gospodari zli duh s svojimi pomagači po zemlji, kako izpodriva božje in ustanavlja svoje kraljestvo, kako milijoni in milijoni raje vstopajo pod njegovo zastavo kakor pod zastavo Kristusovo, potem ne boste kar samo mrzlo, ampak iz celega srca goreče prošili: „Tebe mnogi niso nikdar poznali, tebe so mnogi zavrgli, ne meneč se za tvoje zapovedi. Usmili se vbogih, usmiljeni Jezus, in potegni k svojemu Srcu vse. Kralj bodi ne samo vernikov, ki niso nikdar odpadli od tebe, ampak tudi izgubljenih sinov, ki so te zapustili. Bodi kralj tistih, ki jih slepi zmota ali loči nesloga. Privabi jih v zavetje resnice in k edinosti vere...“

Da, Srce Jezusovo je oni stolp, v katerega se zatekajmo, ko hrumi okolu nas vihar sovraštva in nasprotstva proti sveti cerkvi; je zastava, pod katero se zbirajmo in pojdemo v boj zoper sovražnike kraljestva božjega na zemlji. Sv. Oče razvija to zastavo in nas vodi pod njo v to sveto vojsko za božje kraljestvo. „Ko je zdihovala cerkev pod jarmom poganskih rimskih cesarjev, se je prikazal v višavi mlademu cesarju Konstantinu sv. križ; bil je znamenje in poročstvo bližnje zmage. Glejte sedaj pred nami drugo srečonosno znamenje: presveto Srce Jezusovo, nad katerim se dviga križ, blesteč se v morju plamenov. V to moramo svoje upanje staviti; od njega moramo prositi in pričakovati rešitve človeštva.“ Te, rekli bi, preroške besede sv. Očeta se bodo v kratkem ovekovečile v Parizu na Montmartre v cerkvi Jezusovega Srca v kapeli blažene Marije Marjete Alakok v mozaik. Po pravici se morajo oteti pozabljivosti; ne smejo nam priti iz spomina. Spominjajo nas prvih časov krščanstva, v katerih je bilo še vse hujše kakor v naših dneh, spominjajo zmage, ki jo je Kristus Gospod takrat priboril nad poganstvom. Spominjajo obljube, ki jo je dal Zveličar ljubljene učenki svojega božjega Srca: „Jaz bom premagal in vladal kljub vsem zaprekam.“

Da, Kristus bo premagal vse zapreke, ne z mečem in krvjo, ampak z močjo in

sladkostjo svoje ljubezni. Da, Jezus je premagal in si osvojil z ljubeznijo svojega Srca že mnogo ozemlja, mnogo — src. Na velike zapreke in nasprotstva je zadelo češčenje Jezusovega Srca. Počasi je šlo in težko. Danes pa je to češčenje poznano, razširjeno in priljubljeno po celem katoliškem svetu. In od leta do leta raste to češčenje, kraljestvo Srca Jezusovega prihaja k nam vedno bolj. Zato pa tudi, kakor na eni strani še vedno raste odpad od Kristusa, tako se na drugi cerkev veselo dviga in vstaja k lepšemu, čvrstejšemu življenju.

Mesec, v katerem smo, je čas, v katerem naj se to češčenje znova vname in poživi. Želja sv. Očeta je, da bi se mesec junij v čast Jezusovemu Srcu ravno tako obhajal kakor mesec maj v čast Mariji. V Italiji izhaja poseben list, ki to misel razširja in res se ta navada vedno bolj vpečuje. Če pa to iz raznih vzrokov ni mogoče, naj bi se presv. Srce častilo vsaj kolikor mogoče. V vsaki cerkvi in v vsaki hiši naj bi imeli cel ta mesec okrašeno podobo božjega Srca, pred katero naj po možnosti verniki opravljajo razne pobožne vaje. Prav zelo priporočamo, da bi v vsaki slovenski krščanski hiši ta mesec zvečer molili litanije presv. Srca. Vsaj včasih — morda ob nedeljah — naj bi molili tudi doma ali v cerkvi „male dnevnice“.

S takimi in vsakovrstnimi pobožnimi vajami se bo češčenje presv. Srca med nami vedno bolj udomačilo in kraljestvo njegovo utrdilo. Če bo pa Jezusovo Srce med nami in nad nami kraljevalo, prišle bodo k nam v njegovem spremstvu tudi obljube, ki jih je zagotovil svojim častivcem: ljubezen, mir, sreča, zadovoljnost, blagoslov božji.

„Pridi k nam tvoje kraljestvo“, kličimo torej iz polnega srca! Premagaj z močjo svoje ljubezni vsa srca in osvoji si vse narode! „Naj se glasi od kraja do kraja zemlje en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo! Njemu čast in slava vekomaj! Amen.“

Še enkrat: Mati božja dobrega sveta.

Prejeli smo kot dodatek o tej pobožnosti sledeče črtice:

Ne nameravam Vam s temi vrsticami poslati dopis, ampak le prošnjo in svet.

Mati božja dobrega sveta se je tudi na Slovenskem v prejšnjih stoletjih zelo častila. To priča jako veliko število podob Matere božje dobrega sveta. Toliko sem jih že videl po Kranjskem, da bi mislil, da so bile skoraj v vsaki cerkvi, kakor so sedaj podobe lurske Matere božje.

Pa našel sem jih večidel — zavržene v kakem kotu, ali nad zakristijo ali pod cerkveno streho, tuintam še v kaki stari kapeli na polji. Odnesele jih je s častnega prostora v cerkvi gotovo tista jožefinska sapa, ki je pred dobrimi sto leti tudi marsikako drugo pobožnost odnesla in gorečnost za čast božjo za skoraj što let zamorila.

Gotovo se bodo sedaj vse te stare častljive podobe osnažile in na pripraven kraj v cerkvi obesile. Vse so videti posnete po eni prvotni podobi. Slikane so na platnu skoro enako širokem kakor visokem. Spoznajo se lahko, ker ima vsaka latinski napis: S. Maria de bono consilio. So doprsne slike: Marija drži Jezusčka na levi in on z desnico objema Marijo. Nad njima je mavrica.

Uredništvo „Bogoljubovo“ naj prosi, naj se mu sporoči, kje se še nahajajo na Slovenskem te podobe in kje so, ali v cerkvi ali v kaki kapeli ali v kaki drugi hiši, in pa kakšne so in kolikošne. Kje so še v časti? Uredništvo bi potem vse dopise pregledalo in objavilo pregled in število teh podob.

Druga imenitna priča tega češčenja je pa lepa, da, krasna cerkev Matere božje dobrega sveta na Slinovcu tik nad Kostanjevico na Dolenjskem. Nad velikimi vrati ima časoslovni napis:

LIBERALITAS PIETASQUE BENEFACITORVM
DEIPARE VIRGINI OBTVLIT,

po slovensko bi se reklo: Radodarnost in pobožnost dobrotnikov Materi Devici darovala l. 1778.

Cerkev je skoro tako zidana, kakor v Srednji vasi v Bohinju, le da je nekoliko manjša in da ima dva zvonika. Pripravna bi bila za faro do tisoč duš. Ima pet oltarjev, posebno lepi so stranski, eden je posvečen štirinajsterim pomočnikom v sili, na katere smo tudi dandanes močno pozabili so pa tile: Sv. Jurij, Erazem, Pantaleon, Dionizij, Ahacij, Egidij (Tilen), Katarina, Blaž, Vid, Krištof, Ciriak, Evstahij, Marjeta in Barbara. Namesto sv. Ciriaka in Dionizija sta na nekaterih podobah sv. Adjutor in sv. Nikolaj. Na Slinovcu so veliki romarski shodi, ki pa so bili zadnje čase, kakor sem slišal praviti, bolj veliki semnji, kakor božja pot. Podobni so neki onim pri „Treh farah“ blizu Metlike. Prosim, da bi Marija tudi v tej zadevi prav svetovala, in da bi se držali njenega sveta.

F. A.

Op. Uredništvo rado izpolni tu izraženo željo. Zadostuje, da se nam na dopisnici pošlje kratko poročilce. Ako dobimo poročila skupaj, bomo sestavili in objavili pregled vseh.

Misijonski

glasnik. ➔

Sv. Peter Klaver.

(Dalje.)

Sv. Peter Klaver se je posvetil, res žrtvoval ubogim trpečim zamorcem. Skrbel je tudi za zamorce, ki so bili od Kartagene, njegovega bivališča, oddaljeni, raztreseni daleč okolu po deželi. Ko je minul velikonočni čas, v katerem je imel v mestu posla čez glavo, šel je okolu po deželi, išoč teh revežev in deleč milosti in tolažbo sv. zakramentov. Vsaka posamezna duša mu je bila več vredna kot vsi zakladi sveta.

Bog ga je časih na čudovit način pripeljal do teh trpinov, če so bili v smrtni nevarnosti. Neka poganska zamorka je ležala v svoji koči bolna in od vseh zapuščena. Naenkrat vstopi svetnik v njeno kočo. Bila je brez zavesti, brez kaknega znamenja življenja. V trdnem zaupanju sveti mož poklekne in prisrčno moli. Čez nekaj časa umirajoča sirota odpre oči in začne govoriti. Klaver jo ljubeznivo pouči v najpotrebnejših verskih resnicah in jo krsti. Kmalu nato je zaspala v Gospodu.

Bolniki so mu bili sploh posebno pri srcu. Noč in dan je stal pri njih kakor tolažeč angelj in jim na vse načine skušal olajšati njih trpljenje ter jih srečno spremiti na boljši svet. Prestiljal jim je ležišča, čistil in obežaval rane, dajal jim zdravila in krepčila. Ne le enkrat, marveč večkrat je nastavljal svoja usta na rane bolnikov, da jih očisti. Tam, kjer je vse proč bežalo, vstrajal je Klaver po mnogo ur v službi ljubezni in opravljal najnižja opravila. Čem gnusnejši je bil kak bolnik, tem bolj ljubezniv in postrežljiv mu je bil.

Čem bolj in čem dalj se je Klaver pečal z ubogimi zamorci, tem višje se je vspenjal v popolnosti. Pri sv. daritvi, katero je z največjo pobožnostjo opravljal, se je vsak dan z Jezusom vred daroval Bogu za rešitev neumrljivih duš. Napravil je obljubo, da ostane do konca svojega življenja suženj afriških sužnjev.

Ko je tedaj l. 1622, 20 let po svojem vstopu v jezuitsko družbo, delal slovesne obljube, tedaj je razodel svoj sklep predstojnikom svojim. In ko so ga odobrili, je začel svojo obljubo z besedami: „Ljubi Jezus, Marija, Ignacij, Peter, Alfonz in vi varuhi mojih dragih zamorcev, čujte me!“ Potem je prebral štiri navadne obljube jezuitov in nazadnje dostavil svojo novo obljubo ter se končno podpisal: Peter Klaver, suženj sužnjev zamorskih za

z mirom. Odtlej se je zdelo, da ima še večjo ljubezen do teh ubožcev. Vedeti ni hotel nič več drugega, kakor kar je zadevalo njegovo sveto službo pri zamorcih.

S svojim neutrudnim delovanjem in s svetostjo svojega življenja prislužil si je dar čudežev in prerokovanja, in to je zopet porabil, da je mogel dušam več pomagati. Večkrat je prejel nadnaravno razsvetljenje o žalostnem stanju in duševnih potrebah ljudi in je bil ravno pričujoč, ko je bila njegova pomoč najnujnejše potrebna. Nekateri, ki so nad vsem obupali in ravno hoteli s časno smrtjo v večno skočiti, je presenetil v trenutku, ki so si hoteli življenje končati ter jim vlil novega upanja in kesanja. Mnogi

rešil. Isto srečo sta dosegla dva sužnja španskih poveljnikov že v zadnjih trenutkih. Taki in podobni slučaji niso mogli ostati skriti, dasi jih je svetnik v svoji ponižnosti kolikor mogoče zakrival. V molitvi so ga videli večkrat, da je bil dvignjen od tal in da ga je obdajala nebeška svetloba. Vsemogočnost božja mu je na strani stala celo v malenkostnih rečeh. Tako je nekdanji neki ubogi zamorki, ki mu je na potu tožila, da so se ji jajca iztresla in ubila, jajca s svojo palico skupaj zbral in jih ji zopet cela izročil.

Zdelan od silnega napora in ostre pokore je sveti mož zbolel, ko se je vrnil z nekega napornega misijonskega pota nazaj v Kartageno. Zdelo se je, da se mu bliža zadnja ura. Toda Bog je hotel svojemu služabniku poslati še eno skušnjo. Ozdravel je sicer, toda ostala mu je tolika slabost, da se je tresel po vsem životu, da ni več mogel svoje službe opravljati in celo ne več sv. maše opravljati. Zato ga je vodil in nosil nek zamorec vsak dan v cerkev k sv. maši in k sv. obhajilu, od tam pa v spovednico, kjer je spovedoval, dokler mu niso moči popolnoma odpovedale.

Končno so mu moči popolnoma opešale in približala se mu je zadnja ura. Poslovil se je od svojih dragih in določno napovedal, da bo umrl na Marijin praznik. V nedeljo, 6. septembra je bil — podpiran od dveh zamorcev — še pri sv. maši; zvečer ga je prišla mrzlica. Podelili so mu poslednje olje. Ko se je po mestu izvedelo, da ima sveti mož umreti, je vse skupaj vrelo, da bi ga še enkrat videli in poljubili njegove roke in noge. Sobo njegovo so ljudje kar oropali, ker je vsak hotel imeti kaj za spomin. V jutro, dne 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva, l. 1654 je izdihnil svojo sveto dušo. Bil je v redu 53 in v trudapolnem misijonu 40 let.

Daleč na okolu je šel glas o njegovi svetosti. Mestni magistrat ga je dal pokopati na svoje troške. Ubogi zamorci so bili neutolažljivi zaradi smrti svojega preskrbnega očeta; prihiteli so mnogoštevilno skupaj in mu napravili prelepo mrtvaško opravilo. Mnogi čudeži, ki so se zgodili na njegovem grobu, so potrdili svetost njegovega življenja. V Rimu so jeli preiskovati

življenje njegovo. Papež Benedikt XIV. je priznal in proglasil l. 1747. njegove čednosti za heroične (junaške); papež Pij IX. ga je l. 1851 prištel med „blažene“, in Leon XIII. med svetnike ter ga obenem imenoval za zavetnika ali patrona vseh afriških misijonov.

Naj bi bil veliki apostol zamorcev tudi nam v zgled! Naj bita visoki zgled unemal tudi naša srca za sočutje in pomoč usmiljenja in pomoči najbolj potrebnih ubogih sužnjev v Afriki!

† Kardinal grof Mieczysław Ledóchowski.

bolniki so se mu imeli zahvaliti za naglo ozdravljenje, in vsaj tri mrtve je obudil k življenju.

V hiši neke bogate gospé je nevarno zbolel neki zamorec, ki so ga imeli za kristjana. Ker so videli, da se mu bliža konec, so poklicali P. Klaverja. Takoj je hitel tja, pa nesrečnik je bil že brez zavesti. „O Oče usmiljenja“, je zaklical Peter „ne daj, da bi tvoj nevredni služabnik zastoj stal ob postelji tega u mirajočega.“ In glej, na pol mrtvi odpre oči in zakliče: „O oče, jaz še nisem krščen, rešite me!“ Bog mu je dodelil še toliko časa, da je mogel biti vsprejet v naročje sv. Cerkve. Koj nato je umrl, poln hvaležnosti do Boga, ki ga je tako čudovito

Razgled po katoliškem svetu.

Los von Rom! — Proč od Rima! Zadnjih par let se je začela po naši nesrečni Avstriji strašna gonja zoper katoliško cerkev od strani Vsenemcev. Vse-Nemci, — to so ljudje, katerih prva in zadnja želja je, da bi bilo vse na svetu nemško in samo nemško. Na čelu te bande sta nemška poslanca Wolf in Schönerer, ki sta si sama med seboj hudo v laseh in imata vsak svojo stranko, toda edina sta kakor Pilat in Herod v sovraštvu do vsega katoliškega.

Ce tudi ljudje nimajo nobene vere, če tudi nimajo ničesar jesti, da je le vse nemško, pa je vse dobro. Norci! kakor da bi bila vsa časna in večna sreča edino od tega odvisna, kako človek govori! — Ti prismojenci torej so se spravili nad katoliško cerkev, češ: katoliško, to ni nemško; nemška vera je protestantska. In začeli so vpiti na vse grlo: Los von Rom! to je: Proč od Rima! Proč od katoliške cerkve! — Žalibog, to brezbožno početje ni bilo brez sadu. Mnogo tisoč ljudi so po celi državi ti nesrečneži odtrgali od edinoprave in zveličavne cerkve. Izstopilo jih je iz katoliške cerkve leta 1899. celih 6047, l. 1900. — 4699, l. 1901. — 6299; skupaj v teh treh letih: 16.846. Za preteklo leto 1902. nimamo še natančnih števil. Vseh odpadnikov skupaj je torej gotovo nad 20.000. Protestantje sami jih računajo 30.000. To so vsekako visoke številke! In velika je zguba duš, ki so se dale preslepiti. Nasproti jih je tudi iz protestanske vere nekaj prestopilo h katoliški in sicer l. 1899. — 675, l. 1900. — 705, l. 1901. — 830; skupaj v teh treh letih 2210. Seveda da to ne odvaga one velike izgube.

Čuditi se temu ni toliko, ako pomislimo, kaki ljudje bivajo po mestih. Ljudje, ki nimajo trohe vere, ljudje, ki jim je vse drugo prej mar, kakor vera, Bog, duša, večnost. Vera jim je samo prazna vnanjost. In samo taki ljudje so prestopili. Ne eden dober kristjan, ki je vestno izpolnoval svoje verske dolžnosti. Zato katoliška cerkev prav za prav z njimi ni kaj prida izgubila, in protestanti ne pridobili; pobrali so le naše odpadke. Če pomislimo, da je denar, katerega imajo Nemci dosti, mnogo pripomogel k „spreobrnjenju“, potem se ne bomo čudili, da jih je toliko prestopilo: skoro bi se bilo čuditi, da jih ni več. Zadnji čas pa to gibanje že poenjuje.

Toda za zgled gorečnosti nam protestantje na vsak način lahko služijo. Gibčni, delavni, požrtvovalni so za svojo slabo stvar. L. 1901 so blagoslovili šest cerkva, za enajst novih so vložili temeljni kamen, nakupili sedem zemljišč za stavbo cerkva in ustanovili 36 novih „pridigarških postaj“. L. 1902 še več: 13 cerkva dovršili, 14im temelj položili, 13 zemljišč nakupili, 17 cerkveno-stavbnih družb osnovali in 15 pridigarških postaj ustanovili. Vse to je stalo veliko denarja, kateri je prišel večinoma doli iz nemškega „rajha“.

Če človek premišluje to delavnost, mora vsklikniti z našim Gospodom: Otroci svetá so modrejši v svoji vrsti kakor otroci luči! — Za slabo so ljudje vedno bolj goreči kakor za dobro! Nesrečna človeška natura!

Toda mnogo dobrega bo vendarle obudilo to gibanje na naši strani. Marsikje so se katoličani ljulike znebili, sami pa so se vzdramili iz zasplosti in brezbriznosti, ter vstali k novemu čvrstemu verskemu življenju. Naj bi Bog, ki slabo zato pripusti, da bi iz slabega dobro prišlo, tudi tukaj stvar tako obrnil, da se bodo nakane sovražnikov katoliške cerkve obrnile cerkvi v prid, v poživljenje in poveljanje!

Cerkveni razgled po domovini.

Z Beneškega. Pozdravljeni, dragi rojaki v Avstriji! Mi smo ločeni od vas po državnih mejah. Zato smo le bolj malo v zvezi z vami, ostalimi Slovenci. Pri nas se v šoli ne uči slovensko, zato tudi znamo malo. Toda, vedite, versko življenje je tudi pri nas v lepem cvetu. Zanimalo vas bo gotovo izvedeti, da je pri nas skoro v vsaki kapelaniji ustanovljena Marijina družba (Pri nas ni toliko župnij kakor pri vas, marveč je le nekaj velikih župnij, ki imajo pod seboj vse polno kapelanij). Toda naši Marijini otroci berejo le bolj italijanske nabožne knjige in liste. Želeti je, da bi se tudi pri nas „Bogoljub“ razširil. Nekaj ga že sicer imamo, a želiti bi bilo, da bi ga imeli še več, tako da bi bil „Bogoljub“ tudi glasilo naših Marijinih družb, družabnikov in družabnic, da bi iz njega zajemali potrebne duševne hrane. Na to hočemo delati. Bog blagoslovi Vaše prizadevanje! Mi pa bomo gledali, da bomo v tem oziru z Vami enega duba delali za čast božjo in Marijino!

Op. ur. Novica, da imate tudi pri Vas toliko Marijinih družb, nam je res nova, nepričakovana, ter nas izredno veseli. Z Vami vred želimo, da bi Vaši verniki dobivali in brali slovenske nabožne spise, med njimi tudi naš listič. — Denar prejeli in vse po Vaši želji uredili. Prosimo še časih kakega kratkega sporočila.

Iz Gorice. Častilci sv. Rešnjega Telesa v Gorici. „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in jaz vas bom poživil.“ Tako vabi naš Zveličar vse verne kristjane k sebi, naj bi ga radi prejeli pri sv. obhajilu, pa tudi sicer radi obiskovali v presv. Rešnjem Telesu. Če se ozremo nazaj v preteklost, vidimo z veseljem, da je zlasti v zadnjem času lepo napredovalo češčenje sv. Rešnjega Telesa. Vidimo, da so verniki res bili poslušni in se držali zgorej navedenih besedi. K češčenju sv. Rešnjega Telesa so pripomogle zlasti razne bratovščine in pa red evharistincev, čegar ustanovitelj je bil pobožni in učeni P. Eymard. Začel se je ta red na Francoskem.

Res veselo je brati razna poročila, kako se je po raznih župnijah ustanovilo nedeljsko češčenje sv. Rešnjega Telesa ali „večna molitev“. Verniki se menjujejo med seboj, tako da ima ljubi Zveličar cel dan obiskovavce. Potrebno je dandanes to, ko se smatra čednost za neumnost, ko svet ne pozna in tudi noče poznati drugega višjega veselja, ampak si zajema „vodo iz kapnic“. Potrebno je to, da se zadosti za mnoga žaljenja božjega imena. Potrebno je to, da se dobri in še za sveto vero vneti katoličani med seboj pred sv. Rešnjim Telesom združujejo. Kje drugod naj dobijo pomoči?

V tem oziru se mora res prvo mesto dati Ljubljani. Tudi po Štajerskem in po Goriškem se je že precej razširilo. Vendar bi se še dalo dosti storiti. Zlasti pri nas v Gorici. Usta navljajo se različna druga društva, ki imajo svoje shode večkrat ob nedeljah.

Toda pred vsemi društvi in ustanovami ima prvo mesto češčenje sv. Rešnjega Telesa. Zakaj se ne bi torej za češčenje sv. Rešnjega Telesa še bolj vneli? Skupne in glasne molitve pa tukaj v Gorici zelo pogrešamo. In vendar je ravno ta, ki vspodbuja, ki daje duška naši notranji gorečnosti in živi veri. Imamo ustanovljeno bratovščino sv. Rešnjega Telesa, toda skupno, — kolikor nam znano, — se ne opravlja ura molitve v Gorici nikjer. Različnost narodnosti tudi ni tako velika ovira, da se ne bi dalo kaj takega doseči. Saj bi se lahko med seboj menjavali. — Častilci sv. Rešnjega Telesa v Gorici, združite se med seboj! Zlasti kdor ima v tem obziru merodajno besedo in veljavo, naj se zavzame za to sveto stvar!

Naj živi, naj kraljuje, naj vlada Jezus v najsve-tejšem zakramentu! — o.

Iz Velikih Lašič. Najprvo moram povedati, da je „Bogoljub“ pri nas zelo priljubljen; naročniki vsake nove številke komaj pričakujejo. Naročnikov ima „Bogoljub“ v naši fari 50. To gotovo ni malo za eno faro, kaj ne? — Tudi pri nas je Marijina družba „za dekleta; za mladeniče pa se bo, če Bog dá, kmalu ustanovila. Oglasil se je že precej mladeničev. Dekleta so večinoma pridna in poštena, nekatera prav zgledna. K družbenim shodom prihajajo redno vsak mesec, dasi imajo nekatera jako daleč n. pr. ona iz Novega pota, skoro dve uri. Marija jim bo gotovo obilno ta trud poplačala; saj vse, kar se iz ljubezni do Jezusa in Marije stori, bo enkrat bogato povrnjeno. — Meseca decembra je nas zapustila Marija Pucelj, ki je bila družbina svetovavka. Odšla je k usmiljenkam. Izvolila si je sicer težaven, toda najboljši del. — Dne 8. marca so vsa dekleta Marijine družbe pristopila k mizi Gospodovi in so darovala sv. obhajilo za sv. očeta v Rimu. To je bil gotovo najlepši in najboljši dar, katerega so poklonile sv. očetu ob njih petindvajsetnici. — Družba ima krasno zastavo. Za velikonoč je pa neka dobrotljiva oseba kupila zastavonoši zelo lep obranik. Bodi dotični osebi na tem mestu izrečena najiskrenejša zahvala! — Pred kratkim si je družba ustanovila „čebelico“, da bi se dekleta pri malem naučila varčevanja. V treh tednih so nanese 160 K. Tako je prav, v mladosti je treba začeti z varčevanjem. Upamo, da bo „čebelica“ lepo napredovala. Marsikatero dekle bo v poznejšem življenju hvaležno, da je v mladosti varčevala.

Zahvala za uslišano molitev.

Od Sv. Gregorja: Naš devetletni sin Alojzij je bil poldrugo leto tako bolan, da je mogel le po četvorici hoditi. Dali smo ga v Kandijo v bolnico, doma smo pa opravljali devetdnevno k Materi božji. V petih dneh je bil deček zdrav. Zahvaljujemo se Mariji, zdravniku in usmiljenim bratom v Kandiji. Janez in Uršula Rigler. — I. G. iz P. se iskreno zahvaljuje Jez. in Mar. Srcu

za zadobljeno zdravje. — M. V. iz Dol pri Litiji se zahvaljuje presvetemu Srcu Jez. in Materi božji zaplaški, sv. Blažu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. za ozdravljenje hude vratne bolezni, istotako za ozdravljenje bratovo in sestrično. — Neka oseba iz Radeč se zahvaljuje praškemu Jezusku za ozdravljenje mučne bolezni. — Neka mati iz Tomišlja Jezusu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Sebastijanu za sinovo ozdravljenje. — M. P. Jezusovemu in Marijinemu Srcu za polajšanje bolezni. — F. P. presvetemu Srcu Jezusovemu za srečen izid sitne pravde. — M. Ž. lurski Materi božji, da je bil njen brat rešen neprevide-dene smrti, da je pred smrtjo še prišel k zavesti in mogel prejeti sv. zakramente. — M. S. sv. Antonu, da je na njegovo priprošnjo našla zgubljeno blago.

Darovi.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Župnije: Vrhpolje pri Vipavi 30 K, Trata 101 K, Hrastje 29.20 K, Vipava 50 K, Predvor 35 K, Sveti Križ pri Litiji 117.04 K, Ustje 31.70 K, Ježica 144 K, Trnovo v Ljubljani 51 K, Brdo 50 K, Vojsko 60 K, Draga 80 K, Podlipa 47.50 K, Borovec 26.70 K, Raka 152.60 K, Sv. Jakob ob Savi 80 K, Breznica 180 K, Kočevje 78.04 K, Ribno 82 K, Šent Gotard 41 K, Leskovača 26 K, Hotedrška 56 K, Črmošnjice 44 K, Šmartno pod Šmarno goro 100 K, Ovšiče 37 K, Godovič 30 K, Črnuče 51.60 K, Reteče 25.40 K, Lozice 20 K, Golo 37.60 K, Stara Oselica 46.56 K, Cerklje 122 K, Koprivnik pri Koč. 41.62 K, Mozelj 43.80 K, Sp. Idrija 81 K, Stari Trg pri Kočah 42 K, Slavina 130.90 K, Polica 72 K, Koroška Bela 56 K, Čemšenik 124 K, Podkraj 84 K, Gojzd 46 K, Spitalič 108.30 K, Motnik 71.70 K, Vrhnika 360 K, Sveti Križ nad Jesenicami 20 K, Rakitna 31 K, Sveti Lenart 41 K, Postojna 100 K, Semič 240 K, Goričica 126 K, Goriče 80 K, Poddraga 71.90 K, Jesenice 75 K, Nova Oselica 40 K, Brusnice 38 K, Mokronog 34 K, Zali Log 45.20 K, Dobropole 112 K, Preska 36 K, Lipoglav 52.84 K, Črni Vrh nad Idrijo 80 K, Mengeš 231 K, Studenca 44 K, Idrija 107 K, Preloka 10.80 K, Mavčiče 81.30 K, Št. Vid pri Vipavi 42 K, Sv. Trojica pri Mokronogu 84 K, Podbrezje 30.50 K, Tržič 120 K, Duplje 27.86 K, Stopiče 99 K, Unec 25.80 K, Col 41.80 K, Bloke 56 K, Cirknica 84 K, Štanga 28 K, Žiri 96 K, Polje 100 K, Št. Jernej 152 K, Horjul 120 K, Stara cerkev 50 K, Dobrava 26.70 K, Mekinje 54 K, Ubelsko 16.84 K, Fara pri Kost. 51.40 K, Št. Lorenc 60 K, Hrenovce 45.10 K, po č. gg. Uršulinkah 58 K, č. g. Sajovic kan. 2 K, Polona Kogovšek 2 K, Neimenovan 2.60 K, Adlešiči 34 K, Rovte 90 K. — Zadnjič je bilo po pomoti zapisano: Dole namesto Dob 210 K. — *Za Škofjeve zavode:* N. E. 2000 K (dva tisoč) kron. — *Za družbo sv. Petra Klaverja,* za tri zamorčke, da bi bili na imena darovalcev krščeni: Marija Armič, Katarina Starman, Neža Cankar à 20 kron. — *Za varuhe božjega groba:* Župnija sv. Katarine v Topolu 7 K. — *Za sv. Detinstvo:* Iz Šent Vida po č. g. kapelanu F. Žužku 77 K. — *Za „Detoljuba“:* Iz Št. Vida 10.50 K.

Lista uredništva.

I. F. S. v Drb. in M. P. na B. pri C.: Vprašate nas, kakó bi se prišlo za redovnico v Ameriko. — Danes Vam se ne vemo gotovega povedati. Skusili pa bomo, čem prej mogoče poizvedeti; in ko poizvemo bomo v listu povedali: če, pod kakimi pogoji in kako Vam bo mogoče izpolniti Vašo vročo željo. Vaša starost in druge razmere, kakor ste nam jih opisali, se nam zdé ugodne za izvršitev Vašega namena.